

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

ZIJ MERKTEN DAAR NIET OP.

De Heere sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. 2 Kron. 33 : 10.

Als er ooit iemand gewaarschuwd is geworden, dan is het wel koning Manasse geweest.

In zijn jeugd heeft zijn vader, de vrome koning Hiskia, hem gesproken over de wet van den Heere, zijn God.

Het is een groot voorrecht, vrome ouders te hebben; hun waarschuwingen en vermaningen treffen vaak diep en ze worden soms nog herdacht, wanneer God die vrome ouders reeds lang tot Zich heeft genomen.

Manasse is gewaarschuwd geworden door de geschiedenis van het volk Israëls. In die geschiedenis kwam het uit, dat het een godvreezend volk welgaat, maar ook, dat de Heere met Zijn straffen komt, als zijn volk van Hem afwijkt en andere goden gaat dienen.

Manasse is gewaarschuwd geworden, telkens opnieuw, als hij den dienst in den tempel bijwoonde en als hij zich daar bevond in de tegenwoordigheid Gods.

Al die waarschuwingen hebben niet gebaat; Manasse heeft gruwel op gruwel gestapeld en, als meer dan één koning vóór hem, heeft hij zijn weg voor den Heere bedorven. Toen heeft de Heere hem op

andere wijze gewaarschuwd, hem en zijn volk. Toen heeft God Zijn profeten gezonden, om in Zijn Naam het naderend oordeel aan te kondigen. Toen heeft het geklonken: „Zie, ik zal een kwaad over Jeruzalem brengen, dat een ieder die het hoort, beide zijne ooren klinken zullen, en ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis Achabs, en ik zal Jeruzalem uitwisschen, gelijk als men eenen schotel uitwischet: men wischet dien uit, en men keert hem om op zijne holligheid.”

En nòch Manasse nòch zijn volk hebben naar deze vermaningen gehoord. De Heere sprak wel tot hem en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. Het spreken des Heeren maakte geen indruk; het werd gehoord en dan... ging Manasse weer den ouden gang en 't volk van Juda volgde den koning na.

Zie, hoe het gaat met den zondaar, wanneer God zelf hem niet opmerkende maakt. Dat zondaarshart is niet te roeren. De Heere komt met Zijn vermaningen, maar dat hart blijft ongevoelig. Het trilt ook niet even van ontroering. Het trekt zich van alles niets aan. Het heeft zelfs niet voor de aangekondigde straf. Het houdt vast aan de zonde en droomt nog van vrede, als het gevaar reeds nabij is.

En dan, eindelijk, komt het strafgericht des Heeren als een laatste waarschuwing. Juda heeft het ondervonden en Manasse heeft het ervaren en toen, eindelijk, is het harde hart van den koning week geworden; toen is dat onverschillige hart opmerkende geworden en is Manasse met boete en berouw weergekeerd tot den God van zijn vaderen.

* * *

Ook tot ons komt de Heere met Zijn waarschuwingen en vermaningen.

Helaas, wij merken er vaak maar zoo weinig op. De Heere dringt ons tot geloof en bekeering; Hij doet dat, door tot ons te spreken door Zijn Woord; door Zijn dienaars uit te zenden met de prediking: Bekeert u! En dan kunnen wij zoo onopmerkende zijn. Wij hooren wel, maar wij verstaan niet. Wij hooren wel, maar wij stellen uit. Wij hooren wel, maar we hebben duizend verontschuldgingen.

En steeds weer komen dan nieuwe waarschuwingen. Steeds worden ze ernstiger en dringender. De Heere spreekt tot ons door tegenslag in zaken, door ons op het ziekbed neer te leggen, door ons te brengen, daar, waar we niet zijn willen.

Tot we eindelijk opmerkende worden. Tot de Heere zóó ernstig vermaant, zóó dringend roept, zóó streng straft, dat we niet langer doof kunnen blijven en ons naar Hem toekeeren.

En dan, ja, dan zien we, hoe onopmerkende we waren, dan weten we, hoe onverschillig ons hart was, hoe koud en hoe onbewogen en dan schamen we ons.

* * *

Ja, we schamen ons, maar ach, ook als wij tot den Heere gekomen zijn met een oprecht berouw, is het toch nog wel vaak, dat wij door onze zonde en schuld weer scheiding maken tusschen God en onze ziel.

Dan spreekt de Heere wel tot ons, wil Hij ons tot Zich terugbrengen, maar ook dan kunnen we vaak zoo onopmerkende zijn en is het, alsof we nog nooit tot Hem in het geloof onze toevlucht hadden genomen. Als de Heere dan niet aanhield, niet steeds dringender tot ons sprak, niet door allerlei levensomstandigheden, door straffen en vermaningen ons opmerkende maakte, wij zouden nooit tot Hem terugkeeren.

Wij zijn niet trouw, maar God is trouw. Wij komen uit onszelf niet terug, maar God brengt ons terug. Wij worden uit onszelf niet opmerkende, maar God maakt ons opmerkende.

Misschien, als gij dit leest, zijt ge op een verkeerden weg, leeft gij uw leven zonder God. Denk er dan om, dat de Heere ook nu tot u spreekt. Hij komt tot u met Zijn vermaningen. Hij vermaant u, door u de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda in herinnering te brengen.

Merk daar nu op. Kom eens even tot stilstand. Denk eens een oogenblik na.

Heeft de Heere nog niet genoeg aan uw ziel gearbeitet? Heeft Hij niet van uw eerste levensbegin af tot u gesproken? Draagt ge Zijn teeken en zegel niet aan uw voorhoofd? Leerde uw moeder u niet, uw knieën te buigen? Zijt ge niet onderwezen uit Gods Woord? Is dat nog niet genoeg? Waarom

merkt ge dan niet op? Waarom blijft ge zoo onverschillig?

Denk eens na over uw leven. Hebt ge Gods leiding in uw leven nog nooit gezien? Sprak de Heere nog nooit tot u, als Hij het kruis u oplegde? Als Hij kwam met verdriet en moeite? Als Hij u deed neerliggen op het ziekbed? Als Hij uw dierbaren van u nam?

Nooit zult ge kunnen zeggen, dat ge het niet geweten hebt. Nooit, dat gij wel tot den Heiland uw toevlucht zoudt genomen hebben, als Hij maar eens tot u gesproken had. Nooit, dat het wel anders met u zou geworden zijn, als de heillooze gevolgen der zonde u maar vaker en duidelijker voor oogen waren gesteld.

De Heere heeft aan u gearbeid; Hij liet u niet los, Hij liet u niet gaan. Elken dag opnieuw kwam Hij en klopte Hij aan de deur van uw hart. Elken dag opnieuw vroeg Hij u: Laat Mij binnen.

En elken dag opnieuw, als gij niet opmerktet, ging Hij heen, om straks wéér te kloppen en wéér te vragen, en wéér te vermanen.

Hoe lang nog?

En nu komt Hij opnieuw tot u. „Denk om Manasse”, roept Hij u toe. „Denk om het volk van Juda.”

Zult ge nu opmerken? Zult ge nu naar den Heere gaan?

* * *

Vóoral in onzen tijd moet acht geslagen worden op de waarschuwing, die in de geschiedenis van Manasse en het volk van Juda tot ons uitgaat.

Want het is nu zooals toen. De Heere spreekt wel tot ons; Hij sprak in de laatste jaren tot ons door Zijn oordeelen, die over de heele wereld heengaan.

Oorlog, pestilentie, hongersnood! 't Eene volk staat tegen het andere volk op. De volkeren der aarde schijnen met blindheid geslagen te zijn en blindelings gaan ze hun verderf tegemoet.

De Heere spreekt wel, maar op Zijn spreken wordt zoo weinig acht geslagen en, terwijl de aarde onder onze voeten begint te wankelen, dansen de duizenden nog in hun zorgeloze vreugde voort.

Laat ons nauwlettend de teekenen der tijden gadeslaan. Wij gaan naar het einde. „Ziet, Ik heb het ulieden voorzgd.” 't Einde nadert en de teekenen van de toekomst van den Zoon des Menschen worden reeds gezien.

Nu is het nog tijd, om opmerkende te worden, nog tijd, om ons tot den Heere te keeren. Laat het met ons niet gaan als met Manasse en het volk van Juda. Toen God kwam met Zijn oordeelen, kwam plotseling het vreeselijke ontwaken.

Het ontwaken zou ook voor ons vreeselijk zijn,

De vrouw in het buitenland

als wij niet hadden gelet op de roepstemmen des Heeren. Want dan zouden we, staande voor den troon Gods, geen verontschuldiging hebben. Dan zouden we moeten zeggen: We hebben het wel geweten, maar we wilden niet.

Zalig, die luistert naar wat de Heere tot hem zegt.

Laat ons dan, ootmoedig ons buigend voor den Heere onzen God, luisteren naar wat Hij tot ons te zeggen heeft.

God zelf legge de bede op onze lippen: Spreek, Heere, uw dienstknecht hoort.

K.

Een dichteres-huisvrouw.

Of een huisvrouw-dichteres. Ik weet niet genoeg van haar om te kunnen beoordeelen, welk van die twee woorden vooraan moet staan. Maar wel weet ik, dat Fay Inchfawn verdient, dat we notitie nemen van haar en haar verzen. Want ze is niet maar alleen dichteres en huisvrouw, doch in haar verzen toont ze zich huisvrouw, schrijft ze over de moeiten en zorgen van een huisvrouw, doch komt ze er ook bovenuit, en daarom geeft haar boekske: „The verse-Book of a Homely Woman” (het verzenboek van een huisvrouw) wel waarlijk iets nieuws. Huishoudelijke werkzaamheden zijn op zichzelf noch vervelend, noch vernederend. Een Engelsche dokter heeft het zelfs uitgesproken dat de vrouwen vroeger, toen ze nog huisvrouwen waren, over 't geheel een betere gezondheid bezaten dan tegenwoordig, nu ze in betrekking zijn op allerlei kantoren of in fabrieken. Maar wanneer een vrouw geheel opgaat in de huishoudelijke beslommeringen, wanneer de werkzaamheden, ook al mee door gebrek aan hulp, zoo toenemen, dat er voor ontspanning, voor lezen, voor muziek geen tijd overblijft, dan loopt een vrouw gevaar een huissloofje te worden. Als ze tenslotte van niets meer weet dan van stoffen en vegen en stoppen en mazen en koken (ik herhaal het, op zichzelf volstrekt geen vernederende werkzaamheden) dan weet ze eigenlijk niet precies meer wat ze met zichzelf moet beginnen, als de kinderen groot zijn geworden en uit huis zijn en de werkzaamheden dusdoende veel verminderden. Dit laatste wordt nogal eens vergeten

wanneer het gaat over 't meeleven van de vrouw op allerlei ander dan beslist huishoudelijk terrein. Pas nog hoorde ik iemand beweren, dat de mannen medelijden hebben met de vrouwen, omdat ze niet meer stil thuis kunnen blijven, doch mee optrekken moeten in den strijd. Het kan nu wel niet anders, maar toch: de gelukkige tijd was voor de vrouw voorbij! Alsof heel veel vrouwen niet met hun veertigste, of vijf en veertigste jaar, als de kinderen meerendeels volwassen zijn of in ieder geval grooter worden, geroepen worden tot heel andere en dikwijls nog moeilijker zorgen dan die van kleeren heel houden! En alsof de vrouw, die dit vergeet wanneer de kinderen klein zijn, en zich opsluit in haar eigen beperkt kringetje, hiervan niet later zelf de wrange vruchten zal plukken, doordat haar grootere kinderen in haar geen leidsvrouw vinden!

Maar ik dwaal af. Fay Inchfawn doet ons zien, dat een huisvrouw 't wel druk, heel druk kan hebben, en dat toch haar geest zich kan verheffen boven 't neerhalende alledaagsche.

Zelf vertelt ze in „The Girls own paper” hoe ze haar verzen schreef. De ideeën komen tot haar als ze bezig is met stoffen en vegen of met het maken van puddingen. Een van haar beste ideeën kwam in haar op toen 't waschdag was. Terwijl een deel van 't witte goed opkookte had ze tijd even naar boven te gaan en haar vers op te schrijven. Maar 't was al over twaalfen. Ze hoorde de tuindeur dicht vallen en haar dochttertje roepen: „Waar is moeder?” Meteen kwam 't kind al boven.

Ze gaf het haar eten en keerde tot haar verzen terug, in de hoop, althans 't voornaamste van haar gedachten op te kunnen schrijven. Doch zooals kinderen zijn: minstens zeven keer kwam de kleine, om allerlei verschillende redenen, weer binnen. Op 't laatst deed onze dichteres de deur op slot; weer werd er geklopt, maar de schrijfster schreef in stille woede (geen al te dichtertelijke maar wel begrijpelijke stemming) verder. Toen klonk het buiten triumfantelijk: „Maar ik ben het niet, die u noodig heb! 't Is vader!” De lezeressen, vooral zij die verloofd zijn, raden de rest. Enfin, 't gedicht werd toch op 't laatst afgeschreven. 't Was „Een vrouw in het hospitaal”, en één van de critici, mevr. Coulson Kemahan, schrijft ervan, dat ze 't niet met droge oogen kon lezen.

Nu meene niemand, dat op deze wijze machtige gedichten, die voor alle tijden waarde hebben, tot stand komen. Doch wanneer een vrouw, die niet maar oppervlakkig, doch die diep leeft, iets van haar ervaringen in schoonen vorm aan andere vrouwen geeft, kan dat geschenk voor velen tot steun en bemoediging zijn. De meeste vrouwen vatten het zóó op: of huisvrouw, of studeerende en